

Popoln par

ELIN HILDERBRAND

PRIMUS
izbrane knjige

Chucku in Margie Marino

Na svetu ni popolnih parov – ampak vidva sta zelo blizu idealu.

Za zmerom vajina,

z ljubeznijo

Sobota, 7. julij 2018, 5.53

Š E F

Čeprav se to kdaj zgodi tudi na praznik, telefon pred šesto na sobotno jutro nikdar ne zvoni veselo. In šef Ed Kapenash, poveljnik policijske postaje Nantucket, je že doživel četrte julije, ki so jo mahnili v napačno smer. Ob najpreprostejših rečeh, kot so ožgani prsti pri prižiganju ognjemetov, je pomnil tudi resnejše nezgode: enkrat je nasprotna plima odnesla plavalca, spet drugič je mladenka izvedla takšen salto nazaj s premca jahte, da je ostala na vozičku. Navadno je praznik prinesel za poln avtobus prijav nadlegovanja in nedostojnega vedenja v povezavi z alkoholom, pa najmanj ducat preteпов, ampak po večini takšnih, da posredovanje policije ni bilo potrebno.

Andrea in otroci kljub sitnemu brnenju telefona še zmeraj spijo. Chloe in Finn sta šestnajstletnika – in Šefa presune, da je njuno sedanje obdobje pri svojih otrocih kar srečno preskočil. Chloe in Finn, v resnici otroka Andrejine sestrične Tess in njenega moža Grega, ki sta pred devetimi leti umrla v nesreči na morju, sta se namreč pokazala za kar velik izziv. Finn ima punco po imenu Lola Budd in njuna najstniška ljubezen spreminja hišo v minsko polje, njegova dvojčica Chloe pa je dobila poletno službo pri Siobhan Crispin v Island Fare, najbolj iskani firmi za pogostitve na Nantucketu.

Šef in Andrea sta si skrbniške skrbi za dvojčka pripravno razdelila na pol: Andreo najbolj mori misel, da bo Finn naredil otroka Loli Budd (četudi

je Šef mladeniču v neki dokaj čudaški epizodi izročil ogromno škatlo s kondomi in jih pospremil z jasnim ter nedvoumnim naročilom: Uporablaj jih. Vsakič.). Šefa pa skrbi, da Chloe ne bi zabredla v droge in alkohol. Šef je znova in znova gledal okoliške mladce, kako sta jih industrija hrane in pijače mamila v skušnjava. Na otoku Nantucket ima več kot sto obratov dovoljenje za točenje alkohola, medtem ko jih imajo podobno velika mesta v Massachusettsu v povprečju dvanajst. Otok ima kot poletno letovišče status zabavišča, frivolnosti in razvrata. In ena Šefovih nalog je, da teden dni pred maturantskim plesom odpredava letni nagovor o zlorabi substanc. To pomlad sta bila v občinstvu tudi Finn in Chloe: oba sta se ves čas pretvarjala, da možakarja s policije ne poznata; privoščila mu nista niti pogleda.

Kdaj pa kdaj ga prešine, da je enostavno prestar za velikansko odgovornost vzgajanja najstnikov. Da pa bi znal narediti vtis nanje – to se mu zdi povsem nedosegljivo.

Šef se s telefonom poda na verando za hišo, s katere se odpira razgled na zaščiten mokrišča: tu se lahko pogovori zasebno in v miru; slišijo ga le rdečeperuti škorčevci in poljske miši. Hiša ima čudovit razgled na sončni zahod, žal pa ne tudi na morje.

Kliče poročnik Dickson, eden njegovih najboljših mož.

»Ed,« reče, »utopljenca imamo.«

Šef zapre oči. Tudi novico o Tessini in Gregovi smrti mu je sporočil Dickson. In poročnik Dickson očitno nima težav s sporočanjem trpkih novic. Nasprotno, zdi se, kot bi mu to prinašalo zadovoljstvo.

»Povej,« zavzdihne Šef.

»Svetlopolta ženska, ime ji je Merritt Monaco. Starost devetindvajset, doma iz New Yorka, na Nantucket je prišla na poroko. Našli so jo, ko je lebdela z obrazom v vodi tik ob obali na Monomoy Road pred številko 333, kjer bo tudi poroka. Vzrok smrti je po vsem sodeč utopitev. Klical nas je Roger Pelton – saj veš, kdo je Roger, tisti, ki organizira bogataške poroke?«

»Vem,« reče Šef. Z Rogerjem Peltonom sta člana rotarijskega kluba.

»Roger pravi, da pred vsako poroko že navsezgodaj preveri vse na lokaciji,« pove Dickson. »Pravi, da je zaslišal kričanje, takoj ko je stopil iz avta. Pokazalo se je, da nevesta ravno vleče dekletovo truplo iz vode. Roger jo je

poskusil oživljati, ampak punca je bila mrtva. Po njegovem že vsaj nekaj ur.«

»To naj določi mrliški oglednik,« reče Šef. »Praviš Monomoy tri tri tri?«

»Posestvo je,« pove Dickson. »Glavni objekt, dve ločeni hišici za goste in lopa ob bazenu. Vse skupaj se imenuje Summerland.«

Summerland. Šef se je spomnil znaka, ni pa nikdar zavil tja s ceste. Tisti del Monomoy Rada je znamenit zaradi vesoljsko visokih najemnin. Ljudje v soseskah te vrste navadno nimajo problemov, pri katerih bi bila potrebna pomoč policije. Posestva imajo sofisticirane varnostne sisteme in prebivalci se za reševanje svojih težav najbolj zanašajo na diskretnost.

»Ste že obvestili koga drugega?« vpraša Šef. »Državno policijo? Mrliškega oglednika?«

»Oboje, Šef,« pritrди Dickson. »Grk je že na poti na lokacijo. Na našo srečo je bil ponoči na otoku. Sta pa tako Cash kot Elsonhurst do ponedeljka na dopustu in malo sem v dvomih, koga naj še pokličem. Mislil sem najprej vprašati tebe. Vsi drugi so še bolj zeleni ...«

»Bom premislil o tem,« reče Šef. »Ima dekle svojce, ki jih je treba obvestiti?«

»Tega še ne vem,« pove Dickson. »Nevesta je bila tako iz sebe, da sem rekel reševalcem, naj jo vzamejo s sabo v bolnico. Krvavo je potrebovala xanax. Reva je komaj dihala, kaj šele govorila.«

»Dokler ne najdemo in obvestimo svojcev, nimajo novinarji kaj iskati tam,« reče Šef. Vsaj ena reč je v tej zmešnjavi dobra: Šef si najmanj od vsega želi Jordana Randolfa z *Nantucket Standarda*, da bi mu vtikal nos v vsako malenkost na prizorišču zločina. Šefu ni jasno, kako je prespal klic na 911 na skenerju. Skozi leta je razvil nezmotljiv filter za klice na 911: tudi v spanju ve, kateri klic zahteva njegovo pozornost in katerega lahko spregleda. No, pa očitno ni tako; zdaj ima mrtvakinjo.

Že po zakonu je treba najprej pomisliti na zločin, čeprav so na Nantucketu nasilni zločini velika redkost. Šef dela na otoku skoraj trideset let in v vsem tem času je imel vsega tri umore. Po enega na deset let.

In da je klical Roger Pelton ... Šef je pred kratkim zaznal njegovo ime, prav v zadnjih dneh je moralo biti. In tudi posestvo na Monomoyu je sprožilo neko povezavo ...

Ampak s čim?

Zasliši pritajeno trkanje na okno in skozi drsna vrata zagleda Andreo v nočni halji, ki v roki drži skodelico kave. Zadaj v kuhinji je tudi Chloe v svoji delovni uniformi, beli bluzi in črnih hlačah.

Chloe da je že pokonci? se zamisli Šef. Ob šestih zjutraj? Ali pa je prišla domov sredi noči in je zaspala kar v službenih oblačilih?

To bo, pomisli. Zvečer je delala na generalki za večerjo. In potem se mu posveti: prav Chloe mu je povedala, da se tako večerna generalka kot poroka dogajata na Monomoyu in da vse skupaj organizira Roger! Za to poroko gre! Šef zmaje z glavo, čeprav se med vsemi najbolj zaveda, kako majhen otok je to.

»Je umrlo dekle gostja na poroki, ki bo danes na tem posestvu?« vpraša Šef.

»Tako je,« pritrди Dickson. »Pa ne samo to: nevestina priča je, Šef. Če mene vprašate, te poroke danes ne bo.«

Morda Andrea zazna izraz na moževem obrazu: stopi na verando, poda Edu skodelico s kavo in se vrne v hišo. Chloe ni več v vidnem polju. Verjetno se je šla gor stuširati za službo, za katero še ne ve, da bo odpadla.

Take novice potujejo kot strela: Šef pričakuje, da bo zdaj zdaj poklicala Siobhan Crispin.

Kaj še mu je Chloe povedala o poroki? Da je ena od družin britanska, mati je neke vrste znana osebnost – menda igralka? Gledališka igralka? Dramatičarka? Nekaj v tem smislu.

Šef odpije prvi požirek kave. »Dickson, saj si še na prizorišču? Si govoril še s kom drugim kot z nevesto in Rogerjem?«

»Sem – z ženinom,« pritrди Dickson. »Hotel se je z nevesto odpeljati v bolnico. Ampak ko je tekel nazaj v hišo za goste po svojo denarnico in telefon, se je v trenutku vrnil s še eno novico: pogrešana je tudi *njegova* priča.«

»Kako pogrešana?« vpraša Šef. »Je mogoče, da imamo dve trupli?«

»Z daljnogledom sem prečesal obalo gor in dol par sto metrov v obe smeri,« pove Dickson, »in nisem našel ničesar. Ampak če vprašate mene, je v tem trenutku mogoče vse.«

»Povej Grku, naj me počaka, prosim,« reče Šef. »Prihajam.«

PETEK, 6. JULIJ 2018, 9.15

GREER

Greer Garrison Winbury se najlepše razcveti v okolju tradicije, protokola in dekorja, za poroko svojega najmlajšega sina pa je pripravljena vse troje mirno vreči čez ramo. Seveda je za poroko običaj, da jo gostijo in plačajo nevestini starši, ampak v primeru Benjija in Celeste bi to pomenilo poroko v cerkvi pri trgovskem centru in potem zabavo pri TGI Fridays.

Greer, če ti nisi neznanska snobinja, rad reče Tag, njen mož. In Greer malo skrbi, da ima kar prav. Ampak pri Benjijevi poroki enostavno *mora* vskočiti. Česa vsega ni pretrpela pri poroki starejšega sina Thomasa z Abigail Freeman! Pravo *teksaško* slavje z grotesknim razkazovanjem naftnega denarja gospoda Freemana na *vsakem* koraku! Tristo ljudi se je udeležilo samo »pozdravne zabave«, in to pri Salt Lick BBQ – in Greer je močno upala, da njena noga nikoli več ne bo stopila v luknjo z napisom Salt Lick BBQ –, s priporočeno opravo »podeželsko vsakdanje«! Ko je vprašala Thomasa, kaj pod soncem to pomeni, ji je odvrnil: »Ti samo pridi v kavbojkah, mami.«

Na poročno zabavo v čast prvega in najstarejšega sina *v kavbojkah*? Greer se je potem odločila za široke hlače slonokoščene barve in zaprte salonarje Ferragamo. Odtенок hlač se ni najbolje obnesel, saj se je bilo od gostov pričakovalo, da bodo jedli svinjska rebrca z rokami. Ljudje so vreščali, ko so napovedali presenečenje večera, country pevca po imenu George Strait, ki so ga vsi imenovali »kralj countryja«.

Greer si še zmeraj ne zna niti predstavljati, koliko je moral odšteti gospod Freeman za kralja countryja – in to za priložnost, ki še niti ni bila del uradne poročne svečanosti!

Medtem ko krmili defender 90 (Tag ga je dal v Angliji razdreti in prepeljati čez morje) proti pristanišču trajekta Hy-Line po Celestina starša Bruca in Karen Otis, popeva ob glasbi z radia. Ravno vrtijo *Hooked on a Feeling* B. J. Thomasa.

Ta konec tedna bo Greer *dejansko* mati obeh, ženina in neveste, saj bo stoodstotno ona vodila dogajanje. In roko na srce se temu ni nihče niti malo upiral, tudi Celeste ne: dekle se je na vsak Greerin predlog odzvalo vsakič do pičice enako: Sliši se super. (Greer sovraži pošiljanje sporočil, ampak pri komuniciranju z milenijci je treba pač opustiti staromodna pričakovanja, da se boš z njimi karkoli zmenil po telefonu.) Greer si mora priznati, da je šlo presenetljivo gladko pri izbiri barvnih odtenkov, pa vabil, pa rož, pa keteringa; bistveno lažje, kot je bila pričakovala. Bilo je tako rekoč enako preprosto kot pri njeni poroki pred dvaintridesetimi leti ... če odštejemo njeni vsevedni mamo in babico, ki sta vztrajali pri popoldanskem sprejemu na žgoči pripeki na vrtu Swallowcroft, in zaročenca, ki je ravno tako vztrajal pri fantovščini prav na predvečer poroke. Tag se je primajal domov ob sedmih zjutraj, zaudarjal je po Bushmillsu in dišal po Chanelu No. 9. Ko so Greer oblile solze in je hotela pri tisti priči razčistiti, ali je res zmogel toliko ogabnosti, da je spal z drugo žensko *na predvečer svoje lastne poroke*, jo je mama odvlekla na stran in ji povedala, da je največja modrost v zakonu modro izbiranje bitk.

In prepričaj se, da boš izbirala takšne, v katerih boš zmagala, je sklenila mama.

Greer je vsa leta skušala ostati pozorna, kar je zadevalo Tagovo zvestobo – kar je pri moškem s karizmo njenega moža pomenilo veliko dela. Nikdar ni odkrila trdnih dokazov indiskretnosti, vsekakor pa so jo kdaj pa kdaj obhajali sumi. In prav ta trenutek jo obhajajo sumi glede neke gospe Featherleigh Dale, ki bo čez nekaj ur priletela na Nantucket naravnost iz Londona. Če je gospa Featherleigh dovolj neumna in neprevidna, da bo nosila srebrn prstan z rožnatim, rumenim in modrim safirjem – in Greer prstan pozna do potankosti, saj ji ga je Jessica Hicks, lastnica draguljarne,

pokazala na fotografiji –, potem se bodo njeni dvomi pokazali za resnične.

Na Union Streetu se promet zgosti. Greer pomisli, da bi bila morala kreniti bolj zgodaj: ne more vendar zamuditi prihoda Otisovih. Prvič se bo srečala s Celestinima staršema in res želi napraviti dober vtis; nikakor ju ne sme pustiti, da ob svojem prvem obisku otoka brezciljno vandrata po Straight Wharf. Greer je skrbelo, ali je pametno prirediti poroko tako blizu četrtega julija, ampak dejansko je to edini poletni konec tedna, ko imajo vsi čas, in poroke ni mogoče preložiti na jesen, saj ima Celestina mama Karen raka na prsih v četrti fazi. Nihče ne ve, koliko časa ji je še odmerjenega.

Pesmi je konec, tudi promet se popolnoma ustavi in v avtu zavlada tako močan občutek strahu, da ga je moč skoraj vonjati. Greer se običajno vznemirja samo zaradi dveh stvari, svojega moža in svojega pisanja, in pisanje se na koncu še zmerom uredi samo po sebi (in to brez misli na prodajo: Greerino delo je *pisanje* kriminalk, ne njihova prodaja). Zdaj pa jo skrbi ... no, če bi morala s prstom pokazati na vir svojih skrbi, je to gotovo Celeste. Zdaj se je naenkrat v povsem drugi luči pokazala tudi lahkotnost, s katero je Greer prevzela organizacijo dekletove poroke. Kot je govorila že Greerina mama: *Stvari, ki so videti prelepe, da bi bile resnične, po navadi tudi niso resnične.*

Kot da Celeste njena lastna poroka sploh ne bi *zanimala*. Niti malo. Kako da Greer cele štiri mesece ni predvidela tudi te možnosti? Ves čas se ji je zdelo samoumevno, da Celeste (modro) zaupa njenemu dovršenemu okusu – ali se vsaj docela zanese nanj. Ali pa da je dekletova edina želja kar najhitreje izpeljati vse postopke zaradi materine bolezni.

Zdaj pa so se naenkrat pojavile druge možne razlage – posebej odkar je Celeste prav po dnevu, ko so končno dorekli datum, začela na lepem jecljati. Sprva je punca kdaj pa kdaj ponovila kakšno besedo ali krajši stavek, potem pa se je zadeva razvila do neznosnih razsežnosti – Celeste se je prebijala čez r-je, m-je in p-je, dokler ni postala v obraz čisto rožnata.

Greer je Benjija vprašala, ali ima Celeste tudi v službi težave z jecljanjem. Dekle je pomočnica direktorja v Živalskem vrtu Bronx in občasno tudi vodi obiskovalce po vrtu – čez teden večinoma šolarje, ob koncih tedna pa turiste –, pri tem pa je razumljivo in jasno govorjenje bistveno. A je Benji povedal, da Celeste v službi skoraj ne jeclja. Večinoma jeclja samo doma ali ko je zunaj v družbi.

To je dalo Greer misliti. Če začneš jecljati pri osemindvajsetih, je to lahko povezano ... s čim? Nekaj mora biti zadaj. Greer je posebnost nemudoma uporabila v romanu, ki ga je ravno pisala: morilec začne jecljati zaradi občutka krivde, kar ne uide pozornosti gospe Dolly Hardaway, upokojene detektivke in glavnega lika enaindvajsetih Greerinih kriminalnih romanov. Greer takole prelije v literaturo večino novih družabnih stikov, podatkov in spoznanj, ampak kaj pa to pomeni v resničnem življenju? Kaj z jecljanjem sporoča Celeste? Kaj se dogaja? Greer se ne more znebiti občutka, da je zatikanje v govoru povezano z bližajočo se poroko.

Promet se nenadoma sprosti in Greer ne uspe samo pravočasno pripeljati v mesto, celo prosto parkirno mesto najde prav pred trajektno luko, zato se njene težke misli razblinijo. Ima celo še nekaj minut do pristanka. Kakšna neverjetna sreča! Njeni strahovi izpuhtijo. Poroka in zблиžanje dveh družin na najbolj živi poletni konec tedna sta nekaj, kar je brez dvoma usojeno.

KAREN

Bolj ko se otok Nantucket bliža, bolj postaja tisto, kar je Karen Otis sanjala, da je: okusen, očarljiv, obmorski, klasičen. Trajekt že pluje ob kamnitem pomolu in Karen stisne možu roko v znamenje, da želi vstati in stopiti do ograje. Bruce jo preprime za hrbet in ji pomaga vstati. Ni visok moški, vsekakor pa je močan. Leta 1984 je bil državni prvak Pensilvanije v rokoborbi v kategoriji do petinšestdeset kilogramov. Karen ga je prvič uzrla na tribuni bazena Gimnazije Easton Area. V štafeti štirikrat sto mešano je plavala delfinski raztežaj in njena ekipa je imela treninge v času kosila; ko je zlezla iz vode, je zagledala Bruca, kako stoji tam na stopnicah v telovadkah in puloverju s kapuco ter zre v pomarančo v svoji roki.

»Kaj pa počne tisti tam?« je Karen vprašala kolegice.

»Bruce Otis je, kapetan rokoborske ekipe,« je povedala Tracy, ki je v štafeti plavala hrbtni slog. »Popoldne imajo tekmo in skuša še malo povečati težo.«

Karen si je ovila brisačo okrog pasu in se napotila k fantu na tribuni. Za punco iz drugega letnika je bila že dobro razvita in se je zavedala, da bo pogled nanjo v kopalkah povzročil, da bo Bruce Otis hitro pozabil na pomarančo, težave s težo in vse drugo.

Bruce pridrži Karen, ko se zravna, in skupaj se približata ograji. Ljudje, ki stojijo tam, opazijo šal, ovit okrog Karenine glave – na lasulje se nikdar ni prav navadila –, in se spoštljivo razmaknejo.

Karen se oprime ograje z obema rokama. Tudi to jo stane veliko moči, vendar želi imeti dober razgled. Hiše ob vodi so vse po vrsti velikanske, najmanj desetkrat večje od ranča, ki ga imata Karen in Bruce na Derhammer Streetu v Forks Townshupu v Pensilvaniji, in prav vse te hiše so prekrite s sivimi cedrovimi skodlami, krasijo pa jih bleščeče beli strešni zaključki. Nekatere imajo zaobljene terase, spet druge balkone, naložene drugega na drugega kot v skladovnico. Pred nekaterimi palačami so razkošno zelene trate, ki se spuščajo do zidka nad ozkim jezikom zasebne plaže. Prav pred vsako hišo vihra ameriška zastava; niti ena med njimi ni zlizana ali raztrgana, da bi kazila vrsto.

Koliko *denarja*, pomisli Karen. Ampak od kod prihaja ves ta denar? Toliko že ima izkušenj, da ve, kako denar ne more kupiti sreče – tudi zdravja zagotovo ne! –, vseeno pa jo fascinira vprašanje, *koliko denarja* morajo imeti lastniki teh hiš. Za začetek: to so drugi domovi – vsi ti ljudje v resnici živijo nekje drugje, bodisi v hiši iz rjavega peščenjaka na Manhattnu, v palači iz zidakov v Georgetownu, na posestvu v Mail Line ali na konjski farmi v Virginiji ... no, in ne pozabimo na ceno za hišo tik ob vodi na prestižnem otoku. Potem Karen prišteje še vso notranjo opremo, ki jo morajo imeti te hiše: preproge, zofe, mize in stole, pa luči in lestence, postelje z baldahinom, najfineše tkano belgijsko posteljno perilo, okrasne blazine, džakuzije in odišavljene sveče, ki se podajo džakuzijem. (Celeste je Karen naučila, da sveča Yankee ni še nič v celi hierarhiji dišavnih sveč: menda čisto zares obstajajo sveče, ki stanejo več kot *štiristo* dolarjev. Abby, Celestina bodoča svakinja, ji je podarila takšno svečo kot zaročno darilo, in ko je Celeste povedala Karen, da prodajajo sveče z vonjem smreke in evkaliptusa firme Jo Malone za *štiristo* sedemdeset dolarjev, je Karen omedlela. Samo malce več je Bruce plačal za svoj prvi avto, chevy novo letnik 1969!)

In potem je treba seveda plačati osebje: vrtnarje, čistilke, hišnike, varuške za otroke ... In kupiti avte – range roverje, jaguarje, beemveje. In ure jadranja in tenisa, pa obleke iz krepa z všitimi inicialkami, pa trakove za lase iz grosgraina in vsako leto nov par topsiderk, jadralskih mokasinov za bogate. In kakšna hrana se poda tem hišam? Sklede breskev in sliv, kartoni jagod in borovnic, sveže pečen kruh, solata s kvinojo, zrel avokado, jajca iz organske reje, ravno prav mastni zrezki in rožnati jastogi, še rosni od pare. Pa maslo. Na kupe masla.

Karen prišteje še dolgočasne nujnosti, na katere najmanj radi pomislimo: zavarovanja, davke, elektriko, televizijo, odvetnike.

Te družine morajo imeti najmanj po petdeset milijonov, sešteje Karen. Najmanj. Ampak kako sploh kdo pride do *takšnega* bogastva? Rada bi to vprašala Brucea, a noče, da bi se počutil *še* slabše. Ker Karen ve, da se Bruce ob tem razgledu že tako počuti nevrednega; čisto dovolj je občutljiv glede denarja – iz preprostega razloga, ker ga sama nimata. Ampak vsemu navkljub bo Bruce najboljše oblečen moški na poroki, o tem Karen sploh ne dvomi. Bruce namreč dela na oddelku za moško modo pri Neiman Marcusu v trgovskem centru King of Prussia. Ima tridesetodstotni popust na vse izdelke plus popust pri modelih iz izložbe. Ohranil je postavbo rokoborca: močna ramena in plosk trebuh, nobenega pivskega trebuha nima – in zares je enako postaven kot nekdanj. Če bi bil samo deset centimetrov višji, je zatrdil podpredsednik podjetja, bi ga vzeli za model.

Po zaljubljenosti v lepe obleke je Bruce čisto ženski. Kadar prinese domov nov kos (kar je dokaj pogosto; Karen je to dolga leta skrbelo, saj v resnici nimata denarja za nove obleke, še manj pa za priložnosti, ko bi jih lahko nosil), naredi za Karen celo modno revijo. Ona sede na rob postelje – v zadnjem obdobju kar *obleži* –, Bruce pa se medtem preobleče v kopalnici in potem vstopi z eno roko na boku ter odpleše po spalnici, kot da stopa po modni brvi. Karen se vsakič kar raztopi. Postopoma je spoznala, da je v tem razlog, da kupuje zmerom nove obleke, srajce, kravate, hlače in nogavice – da priredi predstavo zanjo.

In pa seveda ker mu videz veliko pomeni. Danes tako nosi s paro prelikane črne kavbojke G-Star in črno-turkizno srajco Roberta Grahama s

kontrastnimi manšetami v barvi kobilice, zebraste nogavice in Guccijeve mokasine. Vroče je. Celo Karen, ki jo zaradi kemoterapije zmerom zebe, je danes vroče. Bruce se mora prav kuhati.

Na obzorju se pokaže svetilnik, pobarvan v ameriško zastavo, sledita mu dva cerkvena zvonika: prvi bela obla, drugi z uro in zlato kupolo. Zaliv poka od jadrnic vseh oblik in velikosti, jaht z nadstreški za lov na tune, ozkih cigaretnih gliserjev, potovalnih ladjic.

»Kot v filmu!« reče Karen, vendar njene besede odpihne veter in je Bruce ne sliši. Vendar iz njegovega izraza lahko vidi, da je prav tako osupel kot ona. Verjetno zdajle misli, kako nista videla takšne lepote že vse od poročnega potovanja pred dvaintridesetimi leti. Ona jih je imela osemnajst. Ko sta plačala poročni obleki in obred v mestni hiši, jima je za teden dni pobega od dotedanjega življenja ostalo dvesto osemdeset dolarjev. Kupila sta karton vinskih kulerjev (danes se jih sploh nihče več ne spomni, ampak Karen se še zmerom strese od užitka ob spominu na mrzel malinov bartles and jaymes), vrečke s prigrizki – Bugle, Cool Ranch Doritos in Funyuns – in se napokala v Brucovo chevy novo, dala na polno album *Bat Out of Hell* in, medtem ko sta pela, da so jima piskala pljuča, oddivjala proti morju.

Hitro sta prispela do obal Jerseyja, vendar ju niso zadovoljile – to so bile obale njunih šolskih in družinskih izletov, vsakoletnih počitnic v Wildwoodu –; ne, njun cilj je bil dlje proti severu in Novi Angliji.

Nova Anglija, se spomni Karen, je zvenela tako sladko eksotično.

V Madisonu v Connecticutu jima je začelo zmanjkovati bencina, na 61. izvozu sta zavila z I-95 in se zapeljala po ozeleneli glavni ulici, nabiti s trgovinami kot v kakšni nadaljevalki iz petdesetih. Ko je Karen na črpalki stopila ven, da si pretegne noge, je v zraku visel slan morski vonj.

»Prav blizu vode morava biti,« je rekla.

Delavca na črpalki sta vprašala, kaj je treba nujno videti v Madisonu v Connecticutu, in napotil ju je v restavracijo po imenu Lobster Deck, iz katere je bilo res mogoče videti morski preliv Long Island Sound. Takoj naprej od restavracije – od plaže ga je ločeval le mestni park – je stal motel z depandansami Sandbar: soba za teden dni je stala sto pet dolarjev.

Karen ve, da ni nobena svetovljanka. Nikoli ni bila v Parizu ali na

Bermudih – še zahodne ameriške obale ni videla! Z Brucom sta vozila Celeste na počitnice v gorovje Pocono. Pozimi so smučali na gori Camelback in poleti taborili v vodnem parku Great Wolf Lodge. Kar sta prihranila, sta namenila za Celestin študij. Ko je bila majhna, so jo zanimale živali in oba, Bruce in Karen, sta upala, da jo bo ta ljubezen odpeljala na veterino. Ko se je Celeste bolj nagnila proti zoologiji, sta bila prav tako vesela. Po srednji šoli so ji ponudili delno štipendijo na Ohijski univerzi v Miamiju, ki je imela najboljši oddelek za zoologijo daleč naokrog.

»Delna štipendija« je pomenila, da je bilo treba še zmerom veliko stvari plačati: del šolnine, sobo, izpite, učbenike, žepnino za vsak dan, denar za vozovnico ... in tako za potovanja ni ostajalo veliko denarja.

Zato je medeni teden v Novi Angliji zanj ostal svetinja. Zdaj sta se pogreznila še globlje, Karenini računi za zdravljenje so spravili dolg na sto tisoč dolarjev, ampak ni bilo stvari, ki bi ju odvrnila od te poti na Nantucket. In na poti domov, ko bosta Celeste in Benji že varno na svojih medenih tednih v Grčiji, se bosta ustavila v Madisonu v Connecticutu na, kot Karen reče sama pri sebi ... na velikem finalu. Motel z depandansami Sandbar je že davno preteklost, zato je Bruce rezerviral sobo s pogledom na morje v hotelu Madison Beach. V lasti ga ima Hilton. Bruce je Karen povedal, da je sobo dobil brezplačno, saj mu je gospod Allen, njegov direktor, odstopil svoje Hiltonove točke zvestobe. Karen ve, kako se Brucovi sodelavci trudijo pomagati svojemu najbolj priljubljenemu prodajalcu, zdaj ko ima njegova žena terminalnega raka, in čeprav je vse skupaj malo morbidno, zna ceniti njihovo skrb in posebej velikodušni dar gospoda Allena, da jima ni treba plačati hotela. Madison v Connecticutu je tako dobil še bolj rajski prizvok. Karen hoče jesti jastoga – jastoga z maslom, z ogromno masla – in zraven hoče gledati, kako se bo medeno zlata kaplja sonca utopila v Long Island Soundu. Zaspati hoče v Brucovem objemu ob škrebljanju valov, ki neutrudno polegajo na obalo, srečna ob misli, da je njuna hči uspešno in varno poročena.

Veliki finale.

Avgusta lani je Karen izvedela, da ima tumor na tretjem ledvenem vretencu. Rak na prsih, za katerega je bila prepričana, da je zgodovina, je metastaziral na kosti. Njen onkolog dr. Edman ji je dal leto do leto in

pol življenja. Karen računa, da ima čas še vsaj do konca poletja, kar je neznanski blagoslov, še posebej če pomisliš na vse ljudi v zgodovini, ki so umrli popolnoma brez vednosti in opozorila. Karen bi prav lahko prečkala Northampton Street na poti v center Eastona in bi jo zbil avto – takrat bi bile vse onkološke diagnoze nepomembne.

Celeste je novica spravila na kolena. Ravno se je bila zaročila z Benjijem, ampak v hipu se je odločila, da poroko prestavita in se preseli nazaj iz New Yorka v Easton ter se posveti skrbi za mater. Ampak Karen je želela ravno nasprotno. Namesto da poroko preloži, je Karen od Celeste zahtevala, naj jo *pohitri*.

Celeste, od nekdaj ubogljiva, je to tudi storila.

Ko je Karen pred tednom poklical dr. Edman in ji povedal, da se je rak razširil na želodec in jetra, sta se z Bruceom odločila, da Celeste tega ne bosta povedala. Ko se bo Karen v ponedeljek poslovila od hčerke, se bo vedla, kot da je vse v najlepšem redu.

Samo skozi naslednje tri dni se mora prebiti.

Karen lahko še zmeraj hodi ob pomoči palice, vendar je Bruce priskrbel voziček in jo z njim veličastno popelje s trajekta na trdna tla. Pričakala naj bi ju Greer Garrison Winbury – ali bolje Greer Garrison; po Celestinih besedah jo ljudje redko naslavljajo z moževim priimkom. Ne Karen ne Bruce je še nista srečala, je pa Karen prebrala dve njeni knjigi: najnovejšo, *Smrt v Dubaju*, in *Morilec z ulice Khao San*, roman, ki je v zgodnjih devetdesetih izstrelil Greer med slavne. Karen ni posebej usposobljena knjižna kritičarka, obupala je že pri dveh ali treh knjižnih klubih, saj so bili romani, ki naj bi jih prebrala, tako pusti in depresivni, da ni nikoli prišla do konca, ampak suvereno lahko reče, da je bil *Morilec z ulice Khao San* napet in zabaven. (Seveda Karen ni vedela, kje na svetu je ulica Khao San: pokazalo se je, da je v Bangkoku. V pripovedi je bila tudi vrsta zapletenih posebnosti, povezanih z mestom: templji, cvetlični trg, solata iz zelene papaje s praženimi oreščki ... zaradi česar je bila knjiga tako zanimivo, kot bi gledala potovalni kanal na televiziji.) *Smrt v Dubaju* pa je bila bolj v skladu z žanrom in predvidljiva. Karen je že na štirinajsti strani uganila, kdo je morilec: pleško s tetoviranimi brki. Z nekaj pomoči *CSI: Miami* bi Karen znala napisati roman z

več suspenza. Karen se je spraševala, ali se Greer Garrison, cenjena avtorica kriminalk, ki jo zmeraj omenjajo v isti sapi s Sue Grafton in Louise Penny, ni znašla v ustvarjalni krizi srednjih let.

Pozorno je preštudirala Greerino fotografijo na zavihku: na obeh knjigah je bila kljub petindvajsetim letom, ki so minila med izidoma, fotografija ista: Greer s slamnikom pred ozadjem dehtečega angleškega vrta. Na posnetku jih ima morda trideset. Njeni lasje so gladki in svetli, prav takšna je njena koža. Njene oči so omamne, temno rjave, obraz nosi ljubek dolg vrat. Ni spadala med klasične lepotice, vendar pa je izžarevala slog, eleganco, celo plemenitost, zato se je Karen zdelo razumljivo, da fotografije ni zamenjala. Komu pa je v užitek gledati, kako leta spremenijo žensko? Nikomur. Zdaj bo morala torej Karen presoditi, kakšna je Greer v resnici: verjetno z nekaj gubami, z napetostjo v hrbtu, z zametki sivine v laseh?

V pristanišču je veliko ljudi: nekateri se spuščajo s trajekta, drugi pričakujejo goste, turiste že vabijo vrata trgovin, pari že križarijo proti mestu in iščejo lokal za kosilo. Odkar je rak napadel Karenin želodec, tako rekoč ni več lačna, vendar se ji je z obetom jastoga zadnje dni tek znova pojavil. Bodo na poročni konec tedna servirali tudi jastoga, je vprašala Celeste.

Seveda, Betty, je pritrčila Celeste; vzdevek se je zdel Karen zabaven. *Jastoga bo na pretek.*

»Karen?« se zasliši iz skupine ljudi. »Bruce?«

Karen s pogledom prečeše skupino in zagleda žensko, ki se jima bliža z razširjenimi rokami: svetlolasa, tanka, z maničnim nasmeškom – ali pa je nasmeš samo videti maničen zaradi liftinga.

Greer Garrison. Da, ona je. Lasje so enake blede barve kot na sliki, vanje so zataknjena že od daleč draga sončna očala – Tom Ford? Na sebi ima bele kapri hlače in belo laneno tuniko; verjetno je to zelo šik in poletna kombinacija. Karen ima sama raje barve – verjetno tudi zato, ker je toliko let delala v tovarniški trgovini podjetja Crayola v Eastonu. Če bi sama izbirala, bi Karen Greer oblekla v tuniko bolj živih barv, morda magente ali zlate rozge.

Greer se ji vrže v objem kar v voziček, ne da bi kdo dejansko potrdil, da je to Karen Otis, kar v gostji sproži neprijetno misel, da z Brucom tako izstopata izmed vseh drugih, da ju je nemogoče zgrešiti. Seveda v negativnem smislu.